

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/39/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219202608
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219202608.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobkyne: E. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX E. XXX, právne zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO 35 831 154, právne zastúpenému JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Mýtina 48, P.O.BOX 205, 811 07 Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 27. mája 2020 č.k. 5Csp/112/2019-95 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania.

Žalobkyňa má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 600,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ust. § § 1 odsek 1, odsek 2, § 3 odsek 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 18.12.2019 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplata sumy 1.023,73 eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila žalobkyňa tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 2C/275/2015 bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľky. Terajší žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplata sumy 2.336,26 eur s príslušenstvom. Okresný súd Bardejov žalobe v časti 1.312,53 Eur s príslušenstvom vyhovel a vo zvyšnej časti, t.j. o sumu 1.023,73 Eur žalobu zamietol, rozsudkom, sp.zn. 2C/275/2015, zo dňa 26.07.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.08.2018. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „27. Táto Zmluva musí okrem všeobecných náležitostí zmluvy obsahovať aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., absenciu ktorých tento zákon v ustanovení § 11 spája s následkom

bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. 28. V zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove sa súd zaoberal predovšetkým obsahom predmetnej zmluvy. Súd musí po dôkladnom preskúmaní obsahu zmluvy konštatovať, že táto neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. V zmluve sa uvádza výška mesačnej splátky 101,78 EUR. Z uvedeného zmluvného ustanovenia však nevyplýva, koľko z tejto splátky pripadá na istinu úveru, úroky a iné poplatky, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V bode 6. Všeobecných obchodných podmienok označeným ako Podmienky splácania je uvedené, že klient je povinný riadne včas splácať poskytnutú pôžičku a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch určených splátkovým kalendárom, ktorý je nedeliteľnou súčasťou zmluvy, inak v sume a termínoch uvedených v Zmluve a/alebo Podmienkach a/alebo VOP. Pokiaľ nie je v splátkovom kalendári a/alebo Zmluve a/alebo Podmienkach a/alebo VOP stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. V jednotlivých splátkach je zahrnutý dohodnutý anuitný úrok, príslušná časť istiny a poistenie. Z uvedeného ustanovenia však nevyplýva výška jednotlivých zložiek tej ktorej mesačnej splátky, t.j. aká suma zo splátky pripadá na istinu, úroky a poplatky, a taktiež nevyplývajú z uvedeného termíny ich splatnosti, nakoľko tie majú byť v zmysle všeobecných obchodných podmienok určené v splátkovom kalendári, avšak ten k zmluve pripojený nebol. Právny predchodca žalobcu v zmluve uviedol iba celkovú sumu splátky, z ktorej nie je možné žiadnym spôsobom zistiť jej jednotlivé zložky. Žalovaná ako spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy ako aj počas trvania zmluvného vzťahu nemala vedomosť o tom, z akých položiek pozostáva pôžička a taktiež nemala vedomosť o tom, v akej výške pozostáva navýšenie poskytnutej pôžičky. Uvedený záver o nutnosti rozlíšenia splátok vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Trnave 9Co401/2012 zo dňa 6.8.2013, ale aj rozsudku Krajského súdu v Prešove 7Co 220/2014 zo dňa 27.11.2014 a Krajského súdu v Žiline 8Co 549/2014 z 30.12.2014. 29. Pokiaľ ide o náležitosť špecifikovanú pod písm. f), v zmluve nepochybne chýba údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, nakoľko ten je v zmluve stanovený len údajom november/2014, čo je nepostačujúce. Počet splátok totiž nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť a iný výklad než ten, že termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo, neprichádza do úvahy (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 zo dňa 27.5.2014). 30. Ďalej zmluva neobsahuje ani ďalšie údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. ako sú napríklad index alebo referenčná úroková sadzba, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, alebo časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, či podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny. 31. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel súd k jednoznačnému záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 písm. f), i) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. 32. Žalovaná je preto povinná vrátiť finančné prostriedky poskytnuté formou pôžičky, ktoré predstavujú sumu vo výške 1.312,53 EUR. Žalovaná doposiaľ zaplatila žalobcovi na splátkach sumu 932,97 EUR. Z uvedeného vyplýva, že rozdiel medzi poskytnutou sumou 2.623,09 EUR a právoplatne zastavenou čiastkou 377,59 EUR a čiastkou uhradenou žalovanou 932,97 EUR predstavuje sumu 1.312,53 EUR, preto žalobu v časti o zaplatenie sumy 1.312,53 EUR s príslušenstvom považuje súd za dôvodnú a zároveň súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.“ S poukazom na § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. uviedla, že ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľka, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojich práv na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadostučinenie požaduje vo výške 1.023,73 eur. Úver jej bol poskytnutý vo výške 2.623,09 eur a žalovanému do podania žaloby zaplatila 932,97 eur. Súd konštatoval, že ide o úver bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že žalovaný od nej požadoval sumu 2.336,26 eur a pohľadávka žalovaného bola dôvodná len do výšky 1.312,53 eur, žalovaný chcel sa obohatiť o sumu 1.023,73 eur.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že so žalobou žalobkyne v celom rozsahu nesúhlasí, nárok žalobkyne neuznáva. Žalobkyňa sa domáha primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1023,73 eur z dôvodu porušenia jej spotrebiteľských práv, pričom výšku svojho uplatneného nároku titulom primeraného finančného zadostučinenia v sume 1023,73 eur nijako nešpecifikovala ani nekonkretizovala a nespĺňa ani podmienku primeranosti. Žalobkyňa v žalobe bližšie nešpecifikovala

a taktiež nekonkretizovala ani len jedno jej právo priznané jej ako spotrebiteľovi, ktoré malo byť porušené a pre ktoré by jej mal prináležať nárok titulom primeraného finančného zadostučinenia. Žalobkyňa v žalobe odkazuje na rozhodnutie Okresného súdu Bardejov pod č.k. 2C/275/2015-120 zo dňa 26.7.2018, ktorým súd žalobu čiastočne zamietol pre formálne nedostatky úverovej zmluvy pod č. XXXXXXXX, čo založilo bezúročnosť úveru poskytnutého žalobkyni právnym predchodcom žalovaného na základe dotknutej úverovej zmluvy. Žalobkyňa v tomto spore nemá aktívnu legitimáciu na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadostučinenia, nakoľko predpokladom priznania finančného zadostučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom. Žalobkyňa v žalobe uvádza, že v sporovom konaní pred Okresným súdom Bardejov pod č.k. 2C/275/2015 úspešne uplatnila porušenie jej práv ako spotrebiteľa. Úverová zmluva pod č. XXXXXXXX predstavuje dvojstranný dokument so zmluvnými podmienkami, na ktorých sa strany zmluvy vzájomne dohodli a zaviazali sa ich dodržiavať. Bezúročnosť úveru nepredstavuje porušenie práv spotrebiteľa, ale v zmysle v tom čase platného a účinného z.č. 129/2010 Z.z. predstavuje prísnu sankciu pre veriteľa v podobe straty nároku na zmluvne dojednané úroky z úveru pre prípad absencie niektorej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Bezúročnosť úveru založila žalobkyni v pozícii dlžníka z úverovej zmluvy vrátiť veriteľovi len výšku ním poskytnutého úveru. Bezúročnosťou úveru však žiadne práva žalobkyne porušené neboli, nevznikol jej tak nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta z.č. 250/2007 Z.z. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 tretia veta z.č. 250/2007 Z.z. treba rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napríklad nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14. septembra 2016). V prejednávanej veci podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobkyňou nie je splnená, keďže žalobkyňa neuplatnila žiaden konkrétny nárok z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa, napr. nárok na náhradu škody, príp. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z vyššie uvedeného dôvodu tak nie je naplnená zákonná podmienka „úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľských práv spotrebiteľom“ pre priznanie nároku titulom primeraného finančného zadostučinenia tak, ako to má na mysli ust. § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z., čo je dôvodom pre zamietnutie žaloby. Zároveň nie je splnená ani druhá podmienka na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadostučinenia voči žalovanému podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta z.č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorej má spotrebiteľ v prípade úspešného uplatnenia porušenia jeho práv nárok na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Úverová zmluva pod č. XXXXXXXX bola uzavretá medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného, spoločnosťou VÚB, a.s. ako veriteľom (pôvodne Consumer Finance Holding, a.s.). Žalovaný nebol účastníkom úverového vzťahu, zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekreoval, úver žalobkyni neposkytoval, bonitu žalobkyne nepreveroval, nemohol sa tak dopustiť porušenia práv žalobkyne. Porušením práv spotrebiteľa by mohlo byť len také konanie, ktoré vykazuje znaky nekalosti, agresívnej obchodnej praktiky, klamania spotrebiteľa, pričom žiadneho takého konania sme sa žalovaný ani jeho právny predchodca nedopustili. Nesúhlasí s názorom žalobkyne, že inštitút primeraného zadostučinenia má plniť sankčnú funkciu a to z dôvodu občianskoprávneho charakteru tohto súkromnoprávneho inštitútu, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Týmto podporne odkázal na právny záver vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018. Rovnako je nesprávny názor o reparačnej funkcii daného inštitútu, ktorá je typická pre iný právny inštitút a to náhradu škody. Inštitút primeraného zadostučinenia nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. Je aj v rozpore so zásadou ne bis in idem, aby primerané zadostučinenie malo zodpovedať výške nepriznaného nároku zo sporu vedeného pod sp.zn. 11Csp/204/2018, ako bol nárok uplatnený žalobkyňou v tomto spore. Odkázal na právny záver vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018. Odôvodnenie nároku žalobcu na finančné zadostučinenie spočívajúce v strohom vyjadrení, že ide sumu, o ktorú sa chcel dodávateľ na jeho úkor obohatiť, zodpovedá ideám Chamurapiho zákonníka „oko za oko, zub za zub“, ale nie ideám právneho štátu, z ktorých vychádza aj ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14Co/91/2012 v spojení s rozsudkom OS Prešov č.k. 16C/264/2011-98, ktorý v obdobnej veci potvrdil rozhodnutie súdu I. inštancie, ktorý nárok spotrebiteľky o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia zamietol v celom rozsahu. Suma, ktorej priznania sa žalobkyňa domáha v tomto spore aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nespĺňa podmienku primeranosti. Žalobkyňou uplatňovanú sumu v celom rozsahu rozporuje ako neprimeranú a zjavne nedôvodnú a to aj z dôvodu, že sama žalobkyňa si povinnosti

vyplývajúce jej z rozsudku Okresného súdu Bardejov pod č.k. 2C/275/2015-120 voči žalovanému do dnešného dňa nespĺnila riadne a včas.

5. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 2C/275/2015-120 zo dňa 26.07.2018 vo veci žalovaného v procesnom postavení žalobcu proti žalobkyni v procesnom postavení žalovanej o zaplatenie sumy 2.336,26 eur rozhodol tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.312,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.312,53 eur od 03.07.2012 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok), žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného konania (III. výrok) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (IV. výrok). Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 16.08.2018 a vykonateľnosť dňom 21.08.2018. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130 ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzatvorili dňa 21.12.2011 zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky, na základe ktorej žalovaný ako nebankový subjekt poskytol žalobkyni pôžičku vo výške 2.623,09 eur, ktorú sa zaviazala splácať formou pravidelných mesačných 35. splátok vo výške 101,78 eur. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd právny vzťah stranami sporu, ktorý je založený zmluvou, posúdil ako vzťah spotrebiteľský podliehajúci právnemu režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ďalej súd v odôvodnení konštatoval, že zmluva musí okrem všeobecných náležitostí zmluvy obsahovať aj osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsiahnuté v § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., absenciou ktorých tento zákon v ustanovení § 11 spája s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Ako vyplýva z odsekov 28. až 31. odôvodnenia rozsudku, súd pri aplikácii právnych predpisov dospel k záveru, že zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a to písm. f) - termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; ďalej písm. i) - index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, alebo časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, či podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; a písm. k) - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného súd uzavrel, že žalobkyňa je povinná vrátiť finančné prostriedky v sume 1.312,53 eur. Žalobkyňa doposiaľ zaplatila žalovanému na splátkach sumu 932,97 eur. Z uvedeného vyplýva, že rozdiel medzi poskytnutou sumou 2.623,09 eur a právoplatne zastavenou čiastkou 377,59 eur a čiastkou uhradenou žalobkyňou predstavuje sumu 1.312,53 eur, preto žalobu v časti o zaplatenie sumy 1.312,53 eur s príslušenstvom považoval súd za dôvodnú a zároveň súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

6. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 2C/275/2015. V predmetnom konaní sa žalobkyňa aktívne bránila proti uplatňovanému nároku o zaplatenie sumy 2.336,26 eur s príslušenstvom a žalovanému súd priznal iba nárok na vrátenie finančných prostriedkov vo výške 1.312,53 eur s príslušenstvom, a to na skutkovom a právnom základe, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalovaného ako dodávateľom a žalobkyňou ako spotrebiteľom neobsahovala obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f), i) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. Uvedená vada zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobila, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.). Súd v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 2C/275/2015 po zohľadnení úhrad žalobkyne v prospech veriteľa, čiastočného späťvzatia žaloby uložil žalobkyni zaplatiť žalovanému sumu 1.312,53 eur s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, keďže spotrebiteľský úver poskytnutý žalobkyni je bezúročný a bezpoplatkový. Žaloba žalobkyne o priznanie primeraného finančného zadostučinenia je preto čo do základu nároku dôvodná.

7. K námietke žalovaného, že žalobkyňa v inom konaní neuplatnila nárok na ochranu spotrebiteľa súd uvádza, že z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nevyplýva, aby predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie malo byť podanie žaloby na súde. Spotrebiteľ sa totiž ochrany svojho práva môže domáhať na súde nielen podaním žaloby, ale tiež formou obrany proti uplatnenému nároku. Rovnako takáto ochrana spotrebiteľovi môže byť poskytnutá i orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy. Aj vtedy, ak je ochrana poskytnutá spotrebiteľovi bez návrhu zo strany

orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy a určité plnenie požadované žalobcom nie je priznané, zamietnutie žaloby ohľadne tohto plnenia nie je možné z procesnej stránky hodnotiť inak ako úspech spotrebiteľa a nie úspech orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý postavenie strany sporu nemá.

8. Právoplatným ukončením konania vo veci samej na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 2C/275/2015 bol naplnený predpoklad úspešného porušenia práva, resp. povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Bol to právny predchodca žalovaného, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere, ktorú súd vyhodnotil ako bezúročnú z dôvodu, že k jej uzavretiu, resp. uzatváraniu došlo spôsobom tak, ako ho opísal tunajší súd v označenom rozsudku. K námietke žalovaného, v ktorej namietal, že zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekoncepcoval a k námietke, že formálne nedostatky zmluvy nepredstavujú porušenie práva spotrebiteľa v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z., súd poukazuje na závery Krajského súdu v Banskej Bystrici, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje, a podľa ktorých „ak veriteľ ako postupník namietal, že nebol účastníkom úverového vzťahu a zmluvu zakladajúcu právny vzťah medzi právnym predchodcom veriteľa a spotrebiteľom nekreoval, je nepochybné, že v spore veriteľ uplatňoval aj nároky, ktoré súd prvej inštancie nepriznal z dôvodu, že zmluvu považoval za bezúročnú a bez poplatkov. Veriteľ tak vymáhal nárok, ktorý v dôsledku bezúročnosti zmluvy o úvere mu priznaný byť nemohol a v takom prípade nie je rozhodujúce, kto zmluvu koncipoval, ale kto nároky z takejto zmluvy uplatnil. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Má právo, aby mu na podpis bola predložená taká zmluva, ktorá obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z.; zmluvy v obdobných prípadoch bez výnimky koncipuje dodávateľ. Možnosť domáhať sa primeraného zadosťučinenia tak nemôže byť odmietnutá len s poukazom na sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11Co/111/2018 zo dňa 18.10.2018, bod 10 odôvodnenia). Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

9. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd prvej inštancie považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 600,00 eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný si v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 2C/275/2015 uplatňoval voči žalobkyni finančné nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný vo vzťahu k žalobkyni v predmetnom súdnom konaní požadoval zaplatenie aj tej časti nároku, ktorý bol v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nedôvodný, čo súd konštatoval v rozsudku zo dňa 26.07.2018 č.k. 2C/275/2015-120. Súd zohľadnil skutočnosť, že žalovaný uplatňoval v súdnom konaní voči žalobkyni nárok na zaplatenie celkovej sumy 2.336,26 eur, pričom žaloba bola dôvodná iba v rozsahu 1.312,53 eur, teda nad priznanú sumu sa žalovaný mienil na úkor žalobkyne ako spotrebiteľky bezdôvodne obohatiť. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že suma 600,00 eur ako finančné zadosťučinenie je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobkyne ako spotrebiteľa a súčasne žalovaného sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 600,00 eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa, a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie prvým výrokom rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 600,00 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

10. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „C.s.p.“), Žalobkyňa bola v konaní čo do základu nároku úspešná v plnom rozsahu, pričom výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

11. Proti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 600,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a proti výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.. Navrhol, aby odvolací súd na základe ustanovenia § 388 C.s.p. rozsudok súdu I. inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnil tým, že súd I. inštancie nesprávne právne posúdil, že žalobkyni vznikol voči žalovanému nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia v sume 600,00 eur na základe ust. § 3 ods. 5 tretia veta z.č. 250/2007 Z.z..

12. Predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle vyššie citovaného ustanovenia treba rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napríklad nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14. septembra 2016).

13. Formálne nedostatky úverovej zmluvy zistené v spore vedenom pod sp.zn. 2C/275/2015, v dôsledku ktorých sa úver poskytnutý žalobkyni navyše našim právnym predchodcom považuje za bezúročný nepredstavujú porušenie práv spotrebiteľa, ale v zmysle z.č. 129/2010 Z.z. predstavujú prísnu sankciu pre veriteľa v podobe straty nároku na zmluvne dojednané úroky z úveru. Bezúročnosť úveru založila žalobkyni v pozícii dlžníka z úverovej zmluvy vrátiť veriteľovi len výšku ním poskytnutého úveru. Bezúročnosťou úveru však žiadne práva žalobkyne ako spotrebiteľa porušené neboli, nevznikol jej tak nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta z.č. 250/2007 Z.z.

14. Podľa žalovaného nie je splnená ani druhá podmienka na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta z.č. 250/2007 Z.z., v zmysle ktorej má spotrebiteľ v prípade úspešného uplatnenia porušenia jeho práv nárok na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Úverová zmluva, ktorá bola posúdená ako bezúročná bola uzavretá medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného. Žalovaný nebol účastníkom úverového vzťahu, zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekreoval, nemohol sa tak dopustiť porušenia práv žalobcu, ktoré podľa jeho názoru majú spočívať vo formálnom nedostatku úverovej zmluvy, ktorý zakladá bezúročnosť úveru. Porušením práv spotrebiteľa by mohlo byť len také konanie, ktoré vykazuje znaky nekalosti, agresívnej obchodnej praxe, klamania spotrebiteľa, pričom žiadneho takého konania sa žalovaný ani právny predchodca žalovaného nedopustili.

15. Právo na zaplatenie pohľadávky za úver si žalovaný uplatnil na nestrannom a nezávislom súde. Za uplatnenie nášho ústavného práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemôže byť trestaný zaplatením finančného zadosťučinenia. Navyše náš procesný neúspech v spore vedenom Okresným súdom Bardejov pod sp.zn. 2C/275/2015 sa prejavil v otázke náhrady trov konania.

16. Súd I. inštancie svojim rozhodnutím porušil zásadu zodpovednosti za výsledok konania, ktorá je vyjadrená v ust. § 255 C.s.p. Predmetom tohto sporu je zaplatenie peňažnej pohľadávky. Predmet sporu a jeho výšku vymedzil žalobca v žalobe. Priznanie nároku na náhradu trov konania v plnej výške spotrebiteľovi, navyše oslobodeného od platenia súdnych poplatkov, v prípade jeho prevažného neúspechu v spore je nielenže porušením procesnej zásady zodpovednosti za výsledok konania, ale aj porušením princípov všeobecnej spravodlivosti. Vo vzájomnom pomere úspechu a neúspechu sporiacich sa strán by súd prvej inštancie správnym posúdením žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

17. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania na účet právneho zástupcu.

18. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

19. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

20. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

21. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

22. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

23. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

24. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

25. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo

povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

26. Vo veci 2C/275/2015-120 zo dňa 26. júla 2018, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Bardejov sa žalobkyňa (v pôvodnom konaní žalovaná) aktívne bránila proti uplatnenému nároku. Žalobkyňa v pôvodnom konaní namietala, že úver je bezúročný a bez poplatkov, tejto námietke súd prvej inštancie vyhovel a žalobu v časti 1023,73 eur zamietol. Žalobkyňa v pôvodnom konaní namietala, že úverová zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd zohľadnil námietku absencie náležitosti podľa ust. § 9 odsek 2 písm. f) termín konečnej splatnosti a navyše poukázal aj na absenciu v zmysle § 9 odsek 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. ako je index alebo referenčná úroková sadzba. Právoplatným ukončením konania vo veci 2C/275/2015 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyne požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná dňa 18.12.2019, teda v čase, keď ešte neuplynula všeobecná trojročná premĺčacia doba vyplývajúca z ust. § 101 Občianskeho zákonníka.

27. Žalobkyňa si bez akejkoľvek pochybnosti v inom súdnom konaní úspešne bránila porušenie svojich spotrebiteľských práv.

28. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Aj keď je nepochybné, že žalovaný ako právny nástupca pôvodného veriteľa úverovú zmluvu so žalobcom neuzatváral, v dôsledku postúpenia pohľadávky vstúpil do postavenia veriteľa spolu so všetkými právami a povinnosťami vyplývajúcimi z ust. § 524 a nasl. upravujúcich postúpenie pohľadávky. Žalobkyňa postúpením pohľadávky nebola vo svojom právnom postavení dotknutá a námietky, ktoré mala v čase postúpenia pohľadávky, sa zachovali aj po postúpení. Mohla teda namietať absenciu zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o úvere. Bol to žalovaný, ktorý po postúpení pohľadávky pokračoval v konaní vo veci 2C/275/2015 Okresného súdu Bardejov, v ktorom žalobcovi hrozila ujma v podobe zaplatenia sumy 1023,73 eur s prísl. Bezdôvodné uplatnenie peňažného nároku nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.

29. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 600,- eur, tak ako to priznal súd prvej inštancie. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyni, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal.

30. Správnym je i rozhodnutie o trovách konania. V danom prípade predmetom konania bol nárok žalobcov na primerané finančné zadosťučinenie. Výška uplatňovaného nároku, teda bez akýchkoľvek pochybností závisela od úvahy súdu. Aj keď Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnuté v ust. § 142 ods. 3 O.s.p., uvedené neznamena, aby nová právna úprava vylučovala osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu. Pri uplatňovaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie bolo povinnosťou žalobcov v žalobe uviesť jeho požadovaný výšku. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé od úvahy súdu. Je preto spravodlivé, aby aj súdom prisúdená výška plnenia bola braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania, vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že strana je zastúpená advokátom, lebo až vtedy je známa hodnota sporu. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu

prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov, čomu zodpovedá aj systematické začlenenie ust. § 255 C.s.p. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj vtedy, ak súd priznal nárok úspešnej strane, nie však v požadovanej výške. Ide o prípady, keď výška nároku závisí od úvahy súdu.

31. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobcovi v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).